

56 - Dinsdag 11 Juni 2019

Het gaat niet lang mee duren voor er meer duidelijkheid zal zijn. Ik hoop dat Cees deze week nog belt, maar volgende week is het in ieder geval helder. Eigenlijk is dat gelul want het is alleen duidelijk als de uitslag fout is. Dan ben ik uitbehandeld en weet ik waar ik aan toe ben. Is de uitslag "goed", dan ga ik weer een traject in wat eigenlijk heel onduidelijk is, want of de behandeling zal aanslaan blijft dan alsnog de vraag. Voorlopig valt er dus wat de uitslag ook zal zijn weinig te vieren.

Omdat ik vanmiddag weer naar het ziekenhuis moet gaat Casey weer naar oma. Aan haar gedrag is te merken dat er veel in haar koppie rond gaat, maar ze praat er zelden over. Heel af en toe komt er iets uit. Ze zegt dan bijvoorbeeld uit het niets dat ze het zo jammer vind dat ik niet goed kan praten. Dit is eigenlijk wel iets waar ik me ook zorgen om maak. Wat er in dat koppie zit, gaat er natuurlijk een

keer uitkomen. Zo is het als ik erover nadenk bij heel veel mensen in mijn omgeving. Ik kan er zelf makkelijk over praten, maar als ik over het slechte scenario begin, dan wordt dit meestal genegeerd of krijg ik een boze blik. Andersom zou ik dat waarschijnlijk ook hebben hoor, maar ik denk dat het toch belangrijk is om bepaalde dingen te bespreken. Als ik er niet bij ben dan zal er vast en zeker wel over gesproken worden, dus waarom niet als ik er wel bij ben.

Ik probeer nog iets te verzinnen om een glimlach op jullie gezicht te krijgen, maar dat gaat vandaag helaas niet lukken. Grappig zijn op commando is niet grappig.

Vanmiddag dus naar het ziekenhuis voor de nieuwe maagsonde. Ik neem aan dat dit zo gebeurd is, en niet pijnlijk zal zijn, maar dat lezen jullie morgen wel weer.